

Til

Miljøverndepartementet
Postboks 8013 Dep
0030 Oslo

Høringsuttalelse - NOU 2003:14 *Bedre kommunal og regional planlegging etter plan- og bygningsloven II*

Norges Skogeierforbund viser til høringsbrev av 20.05.03 fra Miljøverndepartementet. Skogeierforbundet vil i det følgende ikke kommentere de deler av NOUen som omhandler klageadgang, innsigelsesrett og konsekvensutredning, da vi har avgitt en egen uttalelse om dette tidligere i brev til departementet 29.08.2003.

Norges Skogeierforbund er en landsomfattende interesseorganisasjon for om lag 45 000 skogeiere. Våre medlemmer står for nesten 80% av avvirkningen i Norge. Trebearbeidende industri er en av fastlandsnorges viktigste næringer med stor betydning for verdiskaping, sysselsetting og bosetting i distriktene. Sektoren bidrar med om lag 30 000 årsverk og samlet utgjør bruttoverdien om lag 40 mrd. kroner årlig. Det finnes trebearbeidende industri i 313 av landets 434 kommuner hvilket illustrerer den distriktsprofilen næringen har i dag.

Lovforslaget er omfattende og Skogeierforbundet har begrenset sin uttalelse til følgende temaer:

- Vern
- Sonering i arealdelen
- Forholdet til sektorlovene
- Reindrift i LNF
- Landbruksbegrepet
- Områdeplan
- Planprosesser
- Forlenget bindingstid
- Juridisk bindende fylkesdelplaner
- Rettsikkerhet
- Forbud mot bygging i 100-meters beltet langs sjøen
- Økonomiske og administrative konsekvenser
- Konsekvenser for skogbruket

Sammendrag

Norges Skogeierforbund mener utvalgets forslag til ny lov ikke er i tråd med det mandatet utvalget har fått. Intensjonen i mandatet om å effektivisere og forenkle selve planleggingen er ikke i varetatt på en tilfredsstillende måte. Mandatet tar utgangspunkt i at plan- og bygningsloven i hovedsak fungerer etter hensikten, og at lovens hovedstruktur og bærende prinsipper skal stå fast. Skogeierforbundet mener utvalget har gått ut over sitt mandat.

Norges Skogeierforbund er sterkt kritiske til utvalgets arbeid og advarer mot dramatiske konsekvenser for privat eiendomsrett og næringsutøvelse om lovforslaget skulle bli vedtatt. Ut fra en samlet vurdering mener Skogeierforbundet at Planlovutvalgets omfattende forslag bør legges til side. Samfunnsnyttene vil være langt bedre ved å videreføre dagens lovverk med enkelte mindre endringer og justeringer.

Generelle kommentarer

Distriktsbaserte arealkrevende næringer som jordbruk, skogbruk og andre utmarksrelaterte næringer er avhengige av et visst omfang av arealer uten problematiserende klausuleringer. Vi forutsetter at planloven fortsatt skal kunne legge til rette for tradisjonelle næringsaktiviteter samtidig som nye næringer gis utviklingsmuligheter.

Forslaget til ny planlov bryter med dagens lov, og utvalget har beveget seg helt på grensen av mandatet som forutsatte at hovedtrekket ved dagens lov skulle opprettholdes. Forslaget til ny planlov er på mange måter en helt ny lov, med endret struktur og mange nye planbegreper.

Forslaget til ny lov fremstår først og fremst som en vernelov, hvor hensynet til vern er forsterket i alle ledd og i alle nivåer. Skogeierforbundet mener utvalget har lagt altfor liten vekt på planloven som rammelov også for verdiskaping og sysselsetting. Det er både skuffende og overraskende at denne skevheten har kommet til uttrykk i så stor grad.

Utvalget har foreslått å styrke fylkesnivået gjennom forslaget om juridisk bindende fylkesdelplaner. I Sem-erklæringer slås det imidlertid fast at fylkeskommunen ikke skal bli overkommuner, noe som senere er presisert av statsministeren. Det er derfor overraskende at planlovutvalget ikke har tatt disse signalene og likevel foreslår å innføre overkommuner gjennom et styrket regionalt nivå.

Utvalget gir i NOUen inntrykk av at det er omfattende konflikter mellom skogbruksnæringen og friluftslivsinteresser og i forholdet til kulturminner og naturvern. Dette er stemmer dårlig med virkeligheten. Det er få reelle konflikter med friluftslivinteresser og kulturminneinteresser slik at en økt styring på dette området ikke er nødvendig. Forholdet mellom skogbruk og verneinteresser er i de siste årene blitt vesentlig bedre, med en ansvarlig næring som er nær 100% sertifisert med basis i miljøstandarder som er støttet av naturvernorganisasjonene.

Først og fremst en vernelov

Utvalget har sett det som svært viktig å styrke plansystemet i planloven som redskap for vern av natur og biologisk mangfold:

- Bærekraftig utvikling og vern av naturmiljø tas inn i lovens formålsbestemmelse.
- Det åpnes for rettslig bindende fylkesplaner for arealbruk ut fra bl.a. naturvernbehov.
- Vern av natur- og kulturmiljø nevnes uttrykkelig i bestemmelsen om oppgaver som bør tas opp i kommuneplanen.
- Sone med viktig biologisk mangfold og sone for naturvern er foreslått.
- Det foreslås et eget kapittel om planlegging i større sammenhengende natur- og friluftslivområder.
- Arealdelen skal kunne gis lengre bindingstid gjennom statlig godkjenning, blant annet ut fra naturvernbehov.

- Det skal kunne gis retningslinjer og bestemmelser for å ivareta naturvern hensyn også innenfor LRNF-området og i områder for bruk og vern av vassdrag med tilhørende strandsone.
- Vern av natur- og kulturmiljø nevnes uttrykkelig i bestemmelsen om oppgaver som bør tas opp i kommuneplanen.

I tillegg er det flere åpne forskriftshjemler som legger opp til en rekke restriksjonsforskrifter.

Utvalget mener dessuten at vern etter naturvernloven bør bestå som et viktig virkemiddel for staten. Det legges dermed opp til vern på alle nivåer, kommunalt-, regionalt- og riksnivå.

Forslaget til ny formålsparagraf innebærer en svekkelse av næringsinteressenes muligheter til fordel for verneaspektene. Skogeierforbundet vil advare mot å rendyrke planloven som en vernelov. Målet med loven må først og fremst være å avveie ulike interesser.

Sonering i arealdelen

Utvalget har ønsket å gi myndighetene økt kontroll over LNF-arealene. I den første delutredningen gikk utvalget inn for å beholde LNF-kategorien samlet i arealdelen. Dette vil sikre at store LNF-områder, som dekker ca. 80% av landarealene i Norge, opprettholdes som en flerbrukskategori hvor ulik utnyttelse kan skje parallelt på de samme arealene. Dette er en rasjonell tilpasning hvor en unngår å måtte detaljplanlegge store utmarksarealer med de kostnader og krav til kompetanse dette ville ha påført kommunene. Forholdet mellom natur- og friluftsinnteressene på den ene side og næringsinteressene på den annen side reguleres i jordloven, skogbruksloven, friluftsløven og naturvernloven.

I den andre delutredningen som inneholder forslag til ny lovtekst, har på mange måter utvalget forlatt prinsippet om at LNF skal være en flerbrukskategori hvor de ulike aktivitetene tar gjensidig hensyn til hverandre. I stedet innføres muligheten til å sonere gjennom såkalte hensyns- og restriksjonssoner og bestemmelser knyttet til disse sonene. I tillegg legges det opp til at det kan gis forskrifter som kan gi regler om arealformålets innhold og hvordan innholdet i hensynssonene skal praktiseres.

I § 9-9 angis rekkevidden av kommunenes kompetanse til å innføre restriksjoner. Forslaget går svært langt. Utvalget innfører en rekke nye begreper med lavt presisjonsnivå og som på ingen måte gir den avklaring og forutsigbarhet som er nødvendig i denne type planlegging. Eksempelvis kan kommunen vedta *nødvendige retningslinjer* for arbeid med slike planer, *særlige krav, herunder undersøkelser og mål for miljøkvalitet*.

Videre kan kommunen gi *bestemmelser om annen bruk og vern av arealer, om ferdsel, reindrift, friluftslivet eller vern av natur- eller kulturmiljø* i LRNF. Det foreslås en begrensning ved at slike bestemmelser som har *vesentlig betydning* for igangværende virksomhet bare kan pålegges gjennom områdeplan eller detaljplan. Dette innebærer at på tross av at LRNF holdes samlet, gis det likevel adgang til å avvike dette i hensynssonene. Her kan det gis bestemmelser som får betydning for eksisterende virksomhet. Forslaget krever en rekke avklaringer:

- Hva er *eksisterende virksomhet*?
- Er alt skogareal en del av *eksisterende virksomhet*?
- Vil økonomisk ikke drivbare arealer (i dag) inngå i begrepet?
- Hvilke type bestemmelser vil være aktuelle på slike arealer?

- Hva er mål for *miljøkvalitet*?
- Hva er *særlige krav*?
- Hva slags undersøkelser dreier det seg om?

§§ 9-8 og 9-9 i kombinasjon fremstår som svært uheldig. Forslaget innebærer flytende overganger mellom kommuneplanens arealdel og områdeplanen.

Skogeierforbundet har hele tiden ment at det er unødvendig å innføre soner med restriksjoner på skogsdrift (såkalte differensierte forvaltningssoner). Gjennom Levende Skog-prosjektet tar allerede skogbruket i dag hensyn til biologisk mangfold, friluftsliv og kulturminner slik at et kommunalt restriksjonsregime, i tillegg til det selvpålagte, er unødvendig og vil innebære en komplisering av muligheten for en rasjonell og lønnsom utnyttelse av skog- og utmarksressursene. Utvalget har dessverre også misforstått reglene om miljøsertifisering etter Levende Skog standarder (s. 145). Utvalget har ønsket å klargjøre og markere miljøhensyn med utgangspunkt i sertifiseringsrutinene, men har ikke fått med seg at sertifiseringssystemene gjelder for tilnærmet hele LNF-området.

Plan- og bygningsloven er, og bør fortsatt være en avveiningslov, hvor det foretas en balansert avveining mellom bruk og vern av areal. Skogeierforbundet mener dagens LNF-kategori bør videreføres som flerbruksområder hvor de ulike aktivitetene tar gjensidig hensyn til hverandre. Det er verken hensiktsmessig eller praktisk mulig å detaljplanlegge store LNF-områder. Lovforslaget vil medføre at LNF områdene får en innviklet, usikker og lite forutsigbar planstatus.

Skogbruk er en langsiktig næring, gjerne med et 70-100 års perspektiv. Næringen er avhengige av stabile og forutsigbare rammevilkår. Muligheten for å innføre hensynssoner med ulike typer av restriksjoner, og en mulighet til senere å utdype restriksjonene i forskrifter, gir ikke nødvendig stabilitet i rammevilkår som vår næring må ha.

Skogeierforbundet mener at LNF-områdene i kommuneplanens arealdel må videreføres med basis i dagens flerbrukstradisjon. Utgangspunktet må være, slik utvalget selv skriver, at arealdelen skal være en grovmasket og overordnet planverktøy. Innføring av hensynssoner bidrar til en dobbel saksbehandling så lenge de samme hensynene også reguleres av sektorlover, og næringens egne miljøhensyn. Dette vil gi en uoversiktlig situasjon ettersom store arealer kan komme inn under flere soner samtidig.

Forholdet til sektorlovene

Det har vært en klar målsetting til planlovutvalget å styrke planloven på bekostning av sektorlovene. Utvalget mener at det ligger betydelige forenklingsmuligheter ved å samordne prosesser, eller ved å la planloven erstatte helt eller delvis vedtak etter sektorlov. Utvalget ønsker en sterkere planlov som gir sterkere styringsmuligheter og forskyvning av myndighet fra sektormyndighet til planmyndighet. Blant annet blir skoglov, jordlov, viltlov og naturvernloven berørt av forslaget. Planlovutvalget foreslår konkret å løfte Markaforskriften ut av skogloven og inn i planloven. Utvalget vil også fjerne den dispensasjonen landbruksveier har hatt fra planloven.

Skogeierforbundet mener imidlertid at et plansystem som skal kunne erstatte sektorlovene må bli svært detaljert og komplisert, slik at det er lite trolig at en oppnår en forenklingseffekt. Tross enkelte samordningseffekter vil mange vedtak måtte fortsatt fattes med hjemmel i sektorlov, slik at det oppstår parallelle saksbehandlingsprosesser. Det er også tvilsomt om planbyråkratene vil inneha nødvendig kompetanse til å fatte vedtak på sektornivå. Dette må også ses i sammenheng

med at kravet om formalkompetanse innen jord- og skogbruk i kommunen fjernes fra nyttår. Resultatet blir at landbruksinteressene svekkes ytterligere i de kommunale planprosessene.

Skogeierforbundet støtter derfor utvalgsmedlem Toven i at planmyndighetene ikke kan gi bestemmelser om forhold som reguleres av sektorlov, med mindre vedkommende sektorlov tillegger myndigheten til planmyndighetene. Videre må sektorlovene opprettholdes som vedtakshjemmel for saker som naturlig faller inn under aktuell sektorlov.

Reindrift i LNF

Utvalget foreslår å synliggjøre reindriften i LNF – såkalt LRNF. Tidligere foreslo utvalget å gi reindriftsmyndighetene en slags vedtorett i forhold til andre tiltak som kunne tenkes å påvirke reindriften. Skogeierforbundet var sterkt kritisk til dette, da ca. 35% av Norges fastlandsareal er klassifisert som reinbeite.

Skogeierforbundet er derfor tilfreds med at reindrift er tonet ned i det endelige lovforslaget, men vi mener likevel at det ikke er grunnlag for å supplere dagens LNF-kategori med en egen reindriftskategori eller gi mulighet til å sonere for reindrift. Reindrift er en del av landbruket og bør inngå i felleskategorien som i dag.

Utvidet landbruksbegrep

Utvalget introduserer et nytt begrep: "gårdstilknyttet næringsvirksomhet". Tanken er at begrepet skal være mer omfattende enn dagens "stedbunden næring" hvor virksomheter som turisme, handel, utleiehytter faller utenfor. Dagens definisjon av "stedbunden næring" gjenspeiler ikke den utvikling og omstilling som skjer inne landbruket.

Skogeierforbundet støtter utvalgets forslag om et utvidet definisjon av det som i dag kalles stedbundet næring. Mange gårdsbruk er avhengig av at nye næringsveier ikke problematiseres, men tvert i mot blir stimulert av kommunen.

Områdeplan

I prinsippet kan områdeplaner tendere mot dagens kommunedelplaner som i utstrekning kan dekke større deler av en kommune. Dette vil i så fall være svært negativt da kommunen dermed kan splitte LNF og innføre en rekke nye plankategorier som i de fleste tilfeller vil medføre restriksjoner for skogsdrift mv. Siden det ikke går klart frem hva slags begrensninger det ligger på omfanget av områdeplaner, må planbegrepet avvises. I §11-5 pkt 9 gis det anledning til å stille krav om særlige drifts- og skjøtselstiltak innenfor arealformålene nr. 3 og 4 i §11-3. Områdeplanen kan opplagt brukes til å påføre skogbruket ytterligere restriksjoner enn det arealdelen hjemler for.

Skogeierforbundet går imot planbegrepet områdeplan, fordi planbegrepet er svært diffust samtidig som adgangen til å innføre sonering med restriksjoner, splitting av LNF mv. er omfattende. Skogeierforbundet mener at dagens kommunedelplaner ivaretar kommunenes mulighet til å nysansere og detaljplanlegge innenfor deler av en kommune.

Kompliserte planprosesser

Forslaget til ny planlov legger opp til mer kompliserte planprosesser. En rekke nye planbegreper, samordning av sektorinteresser, samordning mellom forvaltningsnivåer samt planprogrammer, planbeskrivelser, mer omfattende konsekvensutredninger og en høy detaljeringsgrad, kombinert

med svært ordrike paragrafer (for eksempel §1-4 om verdier og retningslinjer for planleggingen), gjør at planlovforslaget fremstår som komplisert, uoversiktlig og svært ressurskrevende å planlegge etter.

Skogeierforbundet kan derfor ikke se at utvalget har nådd mandatets mål om en enklere og mer oversiktlig planlov.

Lengre binding av arealdelen

Det foreslås å forlenge bindingstiden til arealdelen på ubegrenset tid, jf. målet om at vernevedtak skal kunne skje med hjemmel planloven. Dette er tenkt som et supplement til naturvernloven. Resultatet av kommunale verneplaner er en langt raskere verneprosess som vil være vesentlig enklere å få gjennomført. Dagens fredningsvedtak etter naturvernloven sikrer medvirkning og en grundig belysning. En raskere og mer overflatisk kommunalprosess, basert på et kommunestyrevedtak, vil medføre en langt lavere rettsikkerhet ovenfor berørte grunneiere enn i dag.

Skogeierforbundet mener vernevedtak fortsatt skal hjemles i naturvernloven.

Bindende fylkesplaner - "overkommuner"

Planlovutvalget foreslår at fylkesdelplaner for arealbruk skal gjøres juridisk bindende. Slike planer skal i første rekke benyttes for å ivareta hensyn og interesser til arealbruk som omfatter flere kommuner. De samme bestemmelsene om rettsvirkning og innhold gjelder som for arealdelen, dvs. at fylkesdelplanen kan innføre restriksjonssoner og bestemmelser om innholdet i disse. Staten ville få en klar hjemmel via fylkesnivået til å innføre vernebestemmelser som vil komme i tillegg til hjemlene i naturvernloven.

Forslaget om juridisk bindende fylkesplaner vil øke avstanden mellom beslutningstaker og befolkningen, noe som reduserer rettsikkerheten. Denne økte avstanden innebærer sentralisering og byråkratisering og er altså det motsatte av lokalt selvstyre og nærhetsprinsippet.

Skogeierforbundet er sterkt kritisk til slike regionale verneplaner med rettsvirkning.

Skogeierforbundet mener de rikspolitiske bestemmelsene (RPR og RPB) ivaretar statlige interesser på en tilstrekkelig god måte.

Redusert rettsikkerhet

Det legges ikke opp til erstatninger der det innføres restriksjoner hjemlet i arealdelen, unntatt der bestemmelsene knyttet til sonene innebærer *vesentlige inngrep* i eksisterende virksomhet. For slike forhold må det utarbeides områdeplan eller detaljplan som kan gi grunnlag for erstatninger.

Imidlertid er det grunn til å frykte at nivået vil bli lagt høyt, og at det kun i liten grad vil virke modererende på mange kommuners tendens til å pålegge landbruket restriksjoner. Dette, sammen med økte restriksjoner ellers, vil innebære redusert rettsikkerhet for grunneiere som er avhengige av inntektbringende arealer.

Som i dag kan ikke vedtak i arealdelen påklages selv om arealdelen for den enkelte grunneier framstår som enkeltvedtak, og vil kunne få samme inngripende virkninger som dagens reguleringsplaner. I utgangspunktet skulle derfor arealplanvedtak kunne påklages av berørte parter med rettslig interesse. Imidlertid er klageadgangen avskåret fordi arealdelen omfatter hele

kommunen og det dermed ikke er ansett som praktisk mulig å håndtere en klageordning jf. Ot prp nr 56 (1984-85) side 116. Skogeierforbundet stiller derfor spørsmål ved om en mer detaljert arealdel med omfattende muligheter til å restriksjonsbelegge private grunneiere og andre, må forutsette at klageadgang innføres, jf. forvaltningslovens bestemmelser. Alternativt må forslaget til ny planlov avvises også med den begrunnelse av at nettopp en klageadgang må ligge til grunn ved vesentlig inngripen i den private eiendomsretten og råderetten gjennom vedtatt arealdel.

En utvidet adgang til å pålegge privatpersoner restriksjoner gjennom arealdelen uten at det kreves varslings vil også svekke rettsikkerheten til de berørte. Imidlertid foreslår også utvalget endringer som vil øke rettsikkerheten gjennom bedre varslingsrutiner og bedre mulighet for medvirkning ved behandlingen av områdeplan og detaljplan. Dette er positivt, men vi frykter at mange ikke har ressurser og kompetanse til å følge opp planprosessene slik at deres interesser kan bli ivaretatt på en forsvarlig måte. Dette må også sees i sammenheng med at kravet til formell kompetanse innen jord- og skogbruk i kommuneforvaltningen er fjernet. Resultatet er at landbruksnæringenes interesser kan bli svekket i de kommunale planprosessene.

Slik utvalget foreslår, med mange parallelle planprosesser, samordning på tre ulike nivåer, innføring av nye planbegreper osv, vil mange bli ekskludert fra å delta og fullt ut forstå de nye kompliserte planprosessene. Det hjelper lite med bedre varslingsrutiner når kanskje de fleste ikke vil makte å vurdere fremtidige konsekvenser av planforslaget.

Vesentlighetsprinsippet er ikke klargjort. Innholdet i hele § 9-9 må avvises. Skogeierforbundet mener lovforslaget ikke er utredet tilfredsstillende mht. nødvendige avklaringer i arealdelen.

Forbud mot bygging m.v. i 100-metersbeltet langs sjøen

Forslag til ny lovtekst innebærer en kraftig skjerpelse for landbruket da det ikke lenger gjøres unntak for tiltak etter § 81 om driftsbygninger i landbruket. Alternativt må det utarbeides en områdeplan eller detaljplan.

Skogeierforbundet mener forslaget om plankrav også etter § 81 er meget uheldig. Nødvendige driftsbygninger i landbruket må tillates uten ekstra forsinkelser og kostnader som en følge av plankrav. Bestemmelsen må fortsatt gjøre et unntak for landbruket.

Økonomiske og administrative konsekvenser av lovforslaget

Skogeierforbundet støtter utvalgsmedlem Tovens særmerknad til kapittel 8 i sin helhet.

Det er ikke forenkling å redusere antallet plannivåer fra fire til tre når hvert plannivå skal detaljstyres med hensynsner og omfattende og til dels uklare planprosesser kommer i tillegg. *Eventuelle forenklingsgevinster i saksbehandlingen når plangrunnlaget er ferdig, vil ikke kompensere for alt merarbeidet ved utarbeidelse av plangrunnlaget som dette innebærer.* Det er tvilsomt om kommunen vil eller kan dette. For brukerne av kommunenes arealer må det også stilles et stort spørsmålstegn ved en forenkling av prosess hvor planredskapet blir vesentlig mer komplisert.

Detaljplanleggingen må ikke bli så omfattende at den praktiske bruken og nytten av planleggingen blir borte. Det er en reell fare med dette forslaget at ambisjonene om detaljstyring vil gi så store utfordringer av økonomisk og administrativ art at kommunene ikke greier å følge opp. Resultatet blir da dårligere planprosesser og arealplaner enn det vi har i dag, og kommunene vil også vegre seg mot å ta gamle planer opp til revisjon og tilpassing til nye utfordringer..

Antallet aktører i planprosessene øker, antallet parallelle prosesser økes og alt skal samordnes (fylkeskommune, interkommunalt samarbeid og kommunene). Ambisjonsnivået kan kanskje aksepteres for kommuner med store ressurser og spisskompetanse på plansaker. Slik er imidlertid ikke situasjonen for det store flertallet av landets kommuner, som ofte har store arealer, lite utbyggingspress og små ressurser til komplisert planlegging.

Særlig foruroligende er forslaget om at vedtak etter planloven skal erstatte en rekke vedtak etter sektorlovene. Forslaget vil innebære en betydelig økning i arbeidsbelastning og ansvar for kommunene. Systemet blir for komplisert slik at det ikke blir samfunnsmessig rasjonelt.

Forslaget åpner for en forskyvning av myndighet fra sektorer til planmyndigheten, og det er en reell fare for at sektorinteressene vil bli svekket i de kommunale prosessene.

Konsekvenser for skogbruket

Rasjonelle og tidsriktige styringssystemer tilsier ikke økt bruk av detaljregulering, men derimot rutiner som sikrer at riktige hensyn blir tatt uten en ressurskrevende forhåndsgodkjenning av tiltaket. Ny planlov burde implementeres med disse prinsippene – prinsipper som for øvrig skogbruket har tatt inn over seg for lenge siden.

NOUen nevner særlig skogbruket som en trussel mot det biologiske mangfoldet. Dette er skuffende og direkte feil. Skogbruket har pålagt seg flere og strengere miljørestriksjoner enn noen annen næring i Norge:

- I dag er nær 100% av det norske skogbruket sertifisert gjennom ISO 14001 (miljøledelsessystem) med Levende Skogs standarder som miljøstandard. Sertifiseringsrutinene innebærer løpende revisjon av uavhengige instanser som Det Norske Veritas AS og Nemko Certification AS. Per dags dato har ca. 17 000 skogeiere gjennomført kurs om praktisering av standardene. I tillegg kurses alle funksjonærer og hogstmaskinførere regelmessig for å sikre høy kvalitet på arbeidet.
- Levende Skogs standarder for et bærekraftig norsk skogbruk er utarbeidet i samarbeid mellom skogbruket, skogindustrien, miljøvernorganisasjoner, forbrukerinteresser, friluftsansjoner, skogmyndigheter og miljømyndigheter. Standardene bygger på internasjonale konvensjoner, norsk lov og kunnskap om norsk skogtilstand. Standardene reflekterer samlet sett balansen mellom hensyn til økologi, økonomi og sosiale interesser slik som bl.a. beskrevet i Helsinkikonvensjonen om et bærekraftig europeisk skogbruk.
- Flere av standardene foreskriver tiltak for å sikre levesteder for arter på den norske rødlisten for truede arter. For eksempel foregår det nå en storstilt registrering og frivillig avsetting av biologisk viktige områder beskrevet i en av standardene.

Trusselen mot artsmangfoldet i de norske skogene nå er vesentlig mindre enn bare for et ti-år siden. Tall fra Landskogstakseringen, NIJOS, viser da også at det nå er flere gammeltrær og mer død ved i skogen enn på mange hundre år og at utviklingen fortsatt viser økning. Dagens skogbruk framstår som et godt eksempel på *kunnskapsbasert forvaltning, som både Storting og Regjering har fastlagt som et bærende prinsipp.*

Det er derfor svært skuffende at planlovutvalget ikke har tillagt skogbrukets omfattende miljøsystemer vekt, men heller velger en løsning som vil innebære en overstyring av en ansvarlig næring i stedet.

Konsekvensene for utnyttelsen av skog- og utmarksressursene vil bli meget store. Omfattende sonering med tilhørende restriksjoner, gjerne utdypet i forskrift, vil være en alvorlig trussel mot det utøvende skogbruket, hvor uttaket av tømmer allerede er redusert med 25% i forhold til 1990.

Konklusjon

Forslaget til ny planlov er et forsøk på å gjøre ny planlov til en vernelov. Full kontroll over LNF og en styrking av planloven i forhold til sektorlovene synes sentralt for å nå dette målet. Friluftinteressene og naturverninteressene har dominert utvalgets sammensetning og har dessverre fått gjennomslag på svært mange områder.

Næringsaspektet i loven er mer eller mindre fraværende og lovforslaget fremstår som lite balansert. En kan heller ikke se at utvalget har oppnådd målet om en enklere og mer oversiktlig planlov. Dette er negativt, ikke bare for skogbruket, men for verdiskaping og utvikling generelt i samfunnet.

I stedet for å forenkle og presisere et stort sett velfungerende system, forslås en ny og uklar ordning som det vil ta svært mange år å bli fortrolig med.

Skogeierforbundet går derfor inn for at dagens lov videreføres, eventuelt med enkelte mindre endringer og justeringer der det er behov for dette, hvilket også var meningen i følge planlovutvalgets mandat.

Med hilsen
NORGES SKOGEIERFORBUND

Irge Fjalestad

Bjørn Lauritzen